

Презентація видання книжки “Євреї та Слова”

Ізраїльський письменник і журналіст Амос Оз разом зі своєю донькою – істориком Фанією Оз-Зальцбергер написали книгу “Євреї та слова”, яку нещодавно переклали та презентували українською мовою . Автори подають ідеї іудаїзму з суб’єктивного кута зору, намагаючись розкрити таємниці єврейської культури та зрозуміти, чому слова є настільки важливими для євреїв.

Олександра Уралова – наукова співробітниця київського Центру юдаїки: “Фанія і Амос Оз говорять про себе, як про секулярних людей, як про атеїстів книги. Так, вони закохані у священні тексти, у їх трактування у коментарі на них, але вони сприймають їх радше як витвір літератури й філософської думки, а не як реальний історіоопис”.

Ярослава Стріха – перекладачка книги “Євреї і слова”: “Ця книга про те, що твоя культура, це та культура, з якою ти сперечаєшся до хрипоти і ти купуєш собі право належати до культури, по суті, творчою дискусією”.

Автори книги відкривають новий погляд на старі засадничі тексти, що лежать у підвалинах Західної культури: тяглість єврейської традиції, що тримається на промовлених і написаних словах, суперечках та дискусіях. Акцентують увагу на тому, що спадкоємність і традиції залежать від записаних слів і постійного діалогу між поколіннями.

Ярослава Стріха – перекладачка книги “Євреї та слова”: “У ТаНаХу [т.зв. “Старому завіті – першій частині Біблії] є легенди про те, що Бога можна пересперечати, й Богу це лише в радість. Ми не знаємо, чи можна перемогти сили, які з нами прямо не говорять, але бодай можна отримати задоволення в процесі розмови і діалогу з Ними”.

Книга “Євреї та слова” складається з чотирьох розділів, у яких розповідається про сутність єврейської традиції, про жінок, які відмовлялися мовчати, про час і позачасся та про те, що у кожного є ім’я, тобто про те, чи потрібен євреям іудаїзм. Біблійне ізраїльське царство залишало небагато матеріальних пам’яток, але слова залишилися. І саме тому існує єврейська модель діалогу поколінь у двох основних парах – батьки і діти, вчителі та учні. Святе Письмо – це колективна спадщина людської величі, пишуть автори, які, хоч і вважають себе атеїстами, з повагою та благоговінням ставляться до релігійної спадщини свого народу.

Вікторія Глібка, Роман Шабанов, Київ, “Вісті надії”